

Tar Károly

Pánik

(Regényrészlet)

X.

Katonakötelessége teljesítésének utolsó nyarán, másodéves katonákból álló szakasz élén, rábízta a hadgyakorlat miatt kiürült kaszárnya őrzését. Kényelmes őrszolgálat volt, mert nem kellett tartaniuk a mindenben piszkálódó tisztek ellenőrzéseitől. Az egyik nap kis barna leányzó ajándékozta meg kegyeivel társaságukat. Az eset az egyik raktár melletti őrhelynek kialakított apró lombsátorban történt. A szolgálatban lévő őrok is rendre kipróbálták a lány adományozó kedvét. Miután nem volt több jelentkező, a lány kikászolódott a lombsátorból és a kíváncsiskodó fiúk gyűrűjében rendbe szedte magát.

Aztán elmenőben, rámosolygott.

Ő az igazi!, — mutatott Jenőre a lány. Tudjátok meg, hogy ő az igazi férfi. A többiek nem érnek egy fabatkát... Mosolyogva mondta. Jókedvében megszépült, mint általában azok a nők, akik imádni való férfira lelnek. Azt is megígérte, hogy néhány nap múlva visszatér, mert ami jó, abból többször is kér az ember.

Büszkén nyugtázta férfiassága dicséretét. Ruhástól hanyatt feküdt parancsnoki szobája ágyán és mozdulatlanul, hat álomtalan órát aludt egyhuzamban.

Másnap erős viszketegséget érzett a gatyájában. A mosolygós barna leány lapostű-adományával gondoskodott arról, hogy még sokáig megtartsa őt emlékezetében.

A repülőtéri őrségben nehezen teltek az órák. A felidézett kalandok sem nyugtatták Jenőt. Vánszorgott az idővel a földbe ásott helyőrségi épület körül. Tökét vakargatta idegességében. Nem volt egy épkézláb gondolata. Fáradtan botorkált, rötta a köröket. Karórájára pillantva látta, hogy késik a váltás. Negyedórát még téblábolt az ajtó előtt, aztán bement a hálóba és felrázta álmából a szolgálatost. Meg sem várta, hogy az felöltözzön, lerakta fegyverét, sietve levetkezett, és lefeküdt. Rögtön elnyomta az álom.

Órányit aludhatott.

Félálomban konstata, hogy nyüzsög a háló. Az emeletes vaságyakkal tele szobában társai visszafojtott hangját hallotta, valamivel vagy valakivel nem tudtak mit kezdeni.

A fal felé fordulva feküdt. Fejére húzta a durva lópokrócot.

Gyorsan!, — suttogta idegesen egy hang. Belül, belülről! Valaki hirtelen, a fal felőli oldalon, a pokróca alá bújt, és befurakodott a karjai közé. Feje a mel-

lén, két zsemle nagyságú puhaságát az ő csontos melléhez szorította, hasa égette, combja tolakodóan a lába közé feszülve, férfiassága szerszámaihoz támaszkodott. Nem tiltakozott. Álomnak hitte, csukott szemmel fogadta a jóleső érzést, elengedte magát.

Megbomlott az idő, képtelen volt felmérni, hogy órányi vagy csak percnyi csöndben lubickolt. Aztán hallotta, hogy valaki elfordítja a villanykapcsolót.

Az emeletes ágy alá beszűrődő villanyfény átsütött a szemhéján.

Nem érdekell, — gondolta és összeszorította a szemét. De a fülét nem dughatta be.

Hadnagy úrnak alássan jelentem, az őrség állománya tizenegy fő, szolgálatot teljesít három fő, a hálóban nyolc katona pihen!

Kissé remegett a jelentéstevő hangja.

Lássuk csak?, — kérdezte szigorúan a hadnagy, és végigsétálva az ágyak közötti keskeny folyósón, számolt. Egy... Mellette megállva, lehajolt. Kettő...

Tisztán hallotta a tiszt nehéz lélegzését.

Ez ki?

Riadtan nyugtázta, hogy a szakaszvezető, idegességében kappanhangon, ki mondja a nevét, s katonásan jelenti, miszerint ő, aki betakart fahasábként nyomja az ágyat, a második váltásban őrködött.

Igeen!, — nyomta meg a szót a hadnagy, és újra lehajolt, hogy ellenőrizze a feje búbjáig takart katonát. Fülében valószínűtlenül hangosan Jenő, ijesztően fel erősödve, a lány és saját szívének gyorsuló, egybelüktető dobbanásait hallotta. Összefonódva eggyé vált Terézszel, s ez, hidegrázós félelme ellenére, kéjes érzéssel töltötte el.

Nem érdekell, — gondolta mindenre elszántan, és a melléből kitóduló levegőt horkantással kettéharapta.

Kattant a villanykapcsoló, a hadnagy és kísérete elvonult.

Aztán megnyugtató sötétségben boldogan, a lány ijedt melegében elterpeszkedve, mély álomba merült.

Korinthoszi oszloperdő határolta fényes teremben járkált, és egyszer csak ott állt a szeretet istennője előtt. Átlátszó ujjatlan selyemstólája alatt szív alakúra formált homálypamacsot hordott, lassított filmek mozgásával közeledett, hajában szikrázott az aranyeső, édes mosolya tele volt csillagragyogással. Az ilyen jelenésekhez hasonló lányokkal töltött egyetlen éjszakáért szoktak meggondolatlan fiatal emberek éveket felajánlani az életükből.

Letaglózott bikaként maga is hevert már, barátjával együtt, két szovjetkatonalány lábai előtt, egyszer, amikor a tengerparti város tavaszi zendülésében, olyan tüneményes szőkén és búzavirágkék szemekkel libbentek elébük azok a katonalányok, ott a langyos szellőkkel tömött téren. Könnyű rubáskájuk, kaki szoknyájuk és fényes csizmájuk olyan erővel feszült ruganyos testüktől, hogy ez a zsongító feszültség pillanatok alatt átterjedt a környezetükben minden hasonló látványra szomjazó férfiak robbanékonyan merevülő keljfeljancsijára. Jenőék, azért, hogy

---

---

palástolják a nadrágjukban végbement daganatos betegséget, szájtátva lehuppan-
tak a járdaszegélyre, éhes marhákhhoz hasonlóan, csorgott a nyáluk. A
gyévucskák, mintha csiklandozták volna őket, sziporkázó trillákkal ünnepelték az
ölkükbe kívánt és képzelt győzelmet.

Kapsz tőlem egy mókuskát, szólta galambhangján az istennő. Keresd a párját,
hogy félemleréből egészsé válj. Keresd a lányok szemében és a lábuk között. De
vigyázz, a pár kettőt jelent, s e kettőnek valamiként ugyanannak kell lennie. Ha
nem találsz mókuskát párját, magadra vess! Félbehásítottan, félemlerésként kell
leélned tyúkszaros életed!

Kétségtelen, hogy az anyja hangját hallotta. Az istennőnek, a lassított video-
felvételen, Karádi Katalin arca volt.

Kapd el!, — mondta lesbikus kacérsággal, szűzies nászágyában kéjesen nyúj-
tózva a filmcsillag, miközben olyan frissen vert nagy kupac lyukas húszfillérese-
ket dobott feléje, amelyeket nem a gyárban, hanem a művésznővel együtt, az
ágyban fúrtak.

Tóparti látomás, nyugtatta magát. Érezte: az ajándékba kapott kismókus bo-
londos örömmel otthonra lelt, és vidáman ugrabugrál a lába között.

*Most is látom, a szemem előtt van az a kép, amint Katherina búcsút int az ajtóban. Az
előszobát sötétben hagytam, a félig nyitott bejárati ajtóban Katherina hátulról kapta a szűrt
északi fényt, mosolygós arcán, minden mozdulatokor lágy tónusú árnyékok játszadoztak.
Nem érdekelt más, csakis az arckifejezése, amelyből ígéretet olvastam ki. Furcsa, hogy nem
valamiféle őrijítő szexhelyzetbe képzeltem őt. Villanásnyira se jutott ilyesmi az eszembe, ha-
nem inkább az a békés családi hangulat terült szét bennem, amit gyerekkoromban éreztem,
amikor anyám kihozta a szőlőlugasba, és kedves mosolyával körülkínálta a vendégeknek a
törökkávét azokban a féltett Zsolnai féle porcelánkészletből való gyűszűnyi csészékben, ame-
lyek mindenikén különféle görög istennők sorakoztak, átlátszóan könnyű, lenge öltözékben, és
különféle bájos pozitúrákban mosolyogtak ránk. Bámulva csodálhattam őket, mert láttam,
amint megelevenednek, és méltóságos mozdulatokkal tündéri táncot lejtenek, miközben ven-
dégeink, mohó és többnyire a cigarettázástól megsárgult fogaktól visszataszítva közönséges
szájukkal, mohón igyekeztek felfalni őket.*

Igaz, bornyúként bámultam Katherinára, de közben járt az agyam, sietve fontolgattam a
blendenyúlást és a megfelelő exponálási időt. A bezsongástól kapkodva dolgoztam, hogy meg-
örökítsem a számomra legígéretesebb képet róla. Ehhez nekem már nincs szükségem fényké-
pezőgépre. A legkөрmönfontabb technikájú gépnél is jobb a sajátom, az a minden valószínűség
szerint szuper, hús-vér-ideg digitális gép, amit édesanyám jóvoltából, az anyaméhben kapott
sokféle táplálékból és apám génjeinek parancsára kiépítettem magamban. Az agyamba vir-
tuálisan épített dupla égszínkéklencsés gép, ha az évek során kisé megkopott is, egyelőre még
kielegítően működik, redőnyzára is túltesz minden fémlamellás redőnyzárnál, még a titán fém-
fóliából készült japán gyártmányúakat is lepipálja, mert expozíciója 1/2000s-nél jobb, a zár-
időképzése pedig nyilván elektronikus. Gépem tárbelye pedig végtelenül nagy, minden pillan-

---

---

tásommal számlálhatatlanul sok színes képet mentek el takaros fájlokban agyam memória részén, és bármikor, a pillanat tört része alatt, előhívhatom őket. Almáimban pedig a legbonyolultabb képszerkesztési programnál is könnyebben alakíthatom, elegyíthetem, újrakomponálhatom tetszésem, bizarr ötleteim szerint a begyűjtött képeket. Gépem tökéletes kezeléséhez felhalmozott tudásom valószínűleg arra való, hogy a világban tapasztalt szerelmetai dolgomat örök életemre készülve rögzítsem. Meggyőződésem, hogy testem csontkemény táblájára, barcos sejteim porcikáira rótt tudásom nem veszhet el. Digitális képeim egykor majd, amikor én már rég nem leszek, kiszámíthatatlan elektronikus pályákon tovább keringve, a kozmosz végtelen tárhelyén tömött fájlokban raktározódnak, és a folyamatos frissítés használhatóvá teszi majd mindet, amit életemben fontosnak és lényegesnek tudtam.

Lehet, hogy a szerelem neve: Katherina!

Igaz ez az érzés vagy nem igaz? Ezt, mert hogy nincs jobb módszerem, hagyományos módon, benső laboratóriumomban, az előhívás, a kellő megvilágítás és a rögzítés folyamatában dönthetem csak el. Mint mindenhez, ami élet, ehhez is víz kell. Éppen úgy, mint minden máséhoz, csak hogy a lélek tisztításához a vizet az ugyancsak kristálytiszta és korláthatatlanul csobogó beláthatatlan idő helyettesíti.

Azért beszélsz és írsz zöldket, mert még mindig reménykedsz, szól belőlem örökös vitatársam. Hát mi a fenét csináltál eddigi toprongyos életedben. Apácai uram forgolódik házsongárdi sírjában, mert hirdetted, de nem gyakoroltad tanácsát, miszerint az időt hasznosan illik eltölteniünk, különben barmok gyanánt fogunk az életből kimúlni. Tegyük fel, hogy nincs más egyéb dolgod ezen a földön a társ keresésénél. Félemberként élted, s éled agglegény életed, morzsányi élvezeteket hajszoltál, s közben megfélekedtél a legfontosabb emberi érzésről...

Kussolj már!

Voltam már fülig szerelmes, bolondultam nem egy nőért, de valahogyan nem sikerült...

A szerelem két szólamban előadott dal, időnként összecseng a két előadó hangja.

Duettben érezni és élni — erre születni kell. Még sikerülhet. Mondj, amit akarsz. Mondd azt, hogy vén bolond, javíthatatlan optimista, naiv paccer. Még akkor is reménykedem, ha tudom, hogy én magam nem, vagy már csak keveset változtathatok magamon.

De valaki más.

Egy nő például.

Talán Katherina?

Vén hülye! Már megint magamban beszélek.

Elég volt! Kapj magadra valami ruhát, és ki innen, ahol fájl-kupacokba gyűjtve digitális szemétként, senkinek sem érdekes fotókkal és gondolatmorzsákkal tele a számítógép, s íróasztalodon sohasem használt, olvashatatlan jegyzeteid tetszhalottként hevernek a képzelt feláradásig, hogy majd egyszer értelmes mondanivalóddá váljanak valamelyik leveledben, jegyzettedben, vagy a nagyvilágnak szóló üzenettedben.

Sétáimat mostanában Katherina ablakai alatt kezdem.

Svéd szokás szerint egyik ablakán sincs függöny, éppen csak elfelejtem követni a helyi illetet, az ablakok alatt nem fordítom el a fejem, bebámulok, s látom, hogy konyhája és előszobája csak azért nem szörnyen rendetlen, mint általában az elkényeztetett fiataloké, mert alig

van benne valami. A konyhában a hűtőszekrényen, a mélyhűtőn, az elektromos tűzhelyen és a beépített szekrény soron, valamint a mosogatón kívül csak egy használt kávéfőző, egy szurtos mikro melegítő és néhány papírzacskóból kikandikáló, kétszersült darab mutatja, hogy lakják a lakást. Az előszobában két egymásra borított kartondoboz árválkodik. Ezekbe hozta Katherina kevés holmiját, amikor fekete Volvójával beállt földszinti lakása elé. Figyeltem, bútor nem volt a kocsijában. Konyhai ablakomnál állva biába vártam arra, hogy segítségemet felajánljon a cipelkedésben. Nem volt mihez. Azt hiszem, keskeny ágát is a lakás előző lakójától örökölte Katherina.

Megkerültem a házat. A nyugati oldalon két ablaka és egy üveges ajtaja van a lakásnak, azokon át láttam az ágyat. Örömmel nyugtáztam, hogy Katherina minden bizalommal segítségemre szorul, s majd hálás lesz gondoskodásomért, mondhatnám önzetlen ajándékaimért. Ugyanis bútorokkal és mindenféle felszereléssel, de ágyneművel, szőnyegekkel, függönyökkel, ruhaneművel, konyhai felszereléssel, edényekkel és evőeszközökkel amúgy is zsúfolásig tele a lakásom és pincei raktáram is.

Öregemberek szokása a gyűjtögetés?
Bizonyára.

Amikor évtizeddel ezelőtt befogadott ez az ország, meglepődve láttam a mértéktelen pazarlást. A jóléti állam polgárainak ilyenkor való elkorcsulását. A svédok ezt észre sem veszik. Amire nincs szükségük, amit meguntak, szépen kirakják a kukákba. Na, nem úgy, mint nálunk! Nem mindent egybe, hogy mind szemétté váljon. Itt külön konténerben gyűjtik a háztartási szemetet. Ez valóban szemét. De külön gyűjtik a fehér és a zöld üveget, és a papírbuladékokat nem keverik a kartonnal. Külön helyre kerülnek a különféle kimerült elektromos elemek, a villanykörték, a műanyagból készült háztartási eszközök. Szobányi, kék fémkonténerekbe rakják a meghibásodott vagy újabb gyártmányúra cserélt, alig hibás vagy hibátlan levetkezett számítógépeket, CD-lemezjátszókat, tévéket, rádiókat, porszívókat, mikro melegítőket, elektromos órákat, kávéfőzőket...

Aranybánya, valóságos aranybánya minden szemétyűjtő, áradoztam, amikor két hónappal ideérkezésem után megjött az értesítés, hogy elfoglalhatom szoba-konyhás bérlakásomat. Az egy ágyon kívül, amit újsághirdetésekből az „olcsón adom” megjegyzéssel ellátottak közül válogattam, mindent, de mindent a konténerekből gyűjtöttem. Asztalt, széket, fotelt, könyvespolcot, íróasztalt, kerekeken gördülő zsúrasztalkát, de éjjeli lámpát, fürdőszobaszekrényt is mindössze százötven méternyi körzetből szedtem össze. Raktárnak neveztem a szemétyűjtőket, s olykor türelmesen kivártam, ha például éjjeliszekrényre vagy konyhai polcra, vilamos flekkensütőre vagy lábosra, porcelánvázára vagy csészékre, evőeszközökre volt szükségem. Gondolatban feladtam „rendeléseimet”, és idővel már nem is csodálkoztam, amikor néhány héten belül a várva várt holmi megjelent valamelyik konténerben. Persze, minden többnyire használt volt, de ez is kedvemre történt, mert kedvtelésemmé vált, hogy tisztítsam, szét-szereljem, javítsam mindet.

Aki még nem turkált szétcsavarozott órában, rádióban, nem piszkált számítógépek titokzatos belsejében, nem tudja, mi az élvezet. Akár a mészáros, de még inkább a valamivel fele-

lősebb mesterséget művelő, kíváncsi sebész, a gépek szétszerelése és összerakása isteni munka, mert az alkotás tudatával jár, hiszem, hogy erre születünk. De ezek a svédek mintha már elfelejtették volna, hogy nemcsak szerszámkészítőként lettünk emberek, hanem szerszámhasználóként szerezhettünk apró örömeket magunknak, amikor valamely megbibásodott felszerelésünket újból használhatóvá tesszük. Itt nem ismerik az ilyen örömeiket. A hivatásos javítókat nagy becsben tartják, jól megfizetik. S mint minden munkáért, ezek is annyit kérnek, hogy az ember kétszer is meggondolja javítóba vigyen valamit vagy inkább újat vásároljon. Ezen kívül pedig mostanában a gyártók olyan gyorsan tökéletesítenek mindent, hogy amire a javítók elkészülnek rendeléseinkkel, a készülék vagy akármi már túlhaladott, nehézkesen működő az új gyártmányokhoz képest, áramot, időt lehet így megtakarítani, ráadásul még mutatósabb is az új, mint a tegnapelőtti és a tegnapi. Közben persze nem vesszük észre, hogy társadalmi méretekben elkényelmesednek, és mint minden a kapitalizmusban, két részre osztódik a világ, a nagyon bonyolult dolgok egyre csökkenő számú értőire, és a betanítottak egyre növekvő butuló tömegére, akik egyre dagadó büszkeséggel dicsekszenek azzal, hogy gombnyomásra intézik mindazt, amit elődeiknek verejtékes testi munkával kellett végezniük. Csak-hogy bennem annyi a régi becsülete, a használható tárgyak iránti tisztelet, hogy sehogy sem békelhetek meg az új iránti korlátlan imádatlással. (És azzal sem, hogy meggondolatlanul átvesszem a svédek által előszeretettel használt passzív formájú fogalmazást, ami által lehetővé válik, hogy eltüntessük az alanyt, és valamely történést úgy adjunk elő, hogy gazdáját, felelősét, okozóját homály fedje. Merthogy a kapitalizmusban bizony nem magától osztódik, íródik stb. a világ, hanem mindennapi, szorgos igyekezettel megosztják az érdekeltek, a tehetősek, a vagyonosok, a nagyokosok. Bizonyára azért írtam osztódik-ot, mert rübellem a kérdésben rejülő bonyolultságot, úgy teszek, mint akinek semmi köze a társadalmi kérdések befejezhetetlen vitájához.)

A legszívesebben összegyűjtenék minden ócska holmit, és elszállítanám azokba az országokba, ahol ilyet még nem láttak, ahol az itteni ócskaságok minőségi ugrást jelentenének az ottani civilizált élet kialakításában. Persze, azt is tudom, hogy a szállítás költségei többé kerülnének, mint maga az ajándék, és az ipari világ túltermelése miatt a legelmaradottabb helyekre is jut már az újabb és a legújabb termékekből, éppen ez teszi majd lehetővé, hogy az elmaradott országok utolérjék majd a fejletteket.

Jó dolgukban a svédek pazarolnak! De én javukra írom ezt, és inkább azt mondom: széremmesen adakozóak. Úgy magyarázom ezt, hogy valamelyik szomszédom direkt nekem küldte azt az öt arab, kifogástalanul vasalt inget, amit kifogástalan műanyag csomagolásban helyezett el nem a kukában, hanem, mint magam nevezem, kifogástalan lerakatban, mert feltételezte, hogy anyaországomból menekülve a magam holmiját ottani ismerőseimre hagytam, vagy másokra, akiknek erre szükségük volt. Máskor is elállt az ámulattól a lélegzetem, amikor vállfára igazítva, műanyag fóliába burkoltan rend ruhák, márkás sálécek, természetesen a hozzávaló botokkal együtt vártak reám, az akárminek, de személggyűjtőnek nem nevezhető, tiszta és rendezett lerakatban. Rendre szép készletet sikerült felhalmoznom különféle szőnyegekből, perzsákat is gyűjtöttem minden méretben. Mondhatom, nem unatkoztam ezekben a kezdeti hónapokban. Szombatoként rendre becipeltem a moshatókat a kifogástalanul gépesített mosodába. Rendszerint este fél hattól foglaltam időt a hónapok napjait mutató, kulcsos

jelzőkkel ellátott táblán, hogy akár egész éjjel, szükség estén vasárnap is, amikor a rendszerető svédék nem mosnak, használhassam a különféle gépeket és szárítókat.

Gyűjtögető életmódom néhány hónapja alatt sikerült zsúfolásig berendeznem a lakásomat. És több mindenem volt már, mint otthon, pedig ott évekig tartó takarékoskodással, asztalos ismerősöm segítségével, saját tervezésű bútorokkal teremtettem magamnak megfelelő környezetet, hiszen minőségi bútor csak pártaktivistáknak járt, amit az exporttermelésből sikerült lecsípniük az élelmes és ellenszolgáltatásokra számító bútorgyári vezetőknek. A könyvespolcot, az ágyneműtartót, a csillárt, a tévéasztalkát is magam terveztem. Itt minden könnyebb ment. Csak válogatnom kellett a „lerakatok” folyamatosan bővülő kínálatából. A válogatás, persze, nem ment könnyen, tévováztam, minden alkalommal újabb és újabb „ajándékot” cipeltem haza. Ilyenkor nyomban átrendeztem a lakást, ami nem fért, levittem a pinceraktáramba. Azt reméltem, hogy tebergépkocsival erre téved majd valaki szülőházamból, s felpakolhatok mindent, aminek nagy hasznát veszi, és még a rokonainak is juttat belőle. Ilyenformán az itteni polgárok jólétének következtében megszokott pazarlás bocsánatos bűnné válik, a világ dolgai kiegyenlítődnék, hiszen mindig is úgy volt az jól, ha a gazdagok segítették a szegényeket.

Én pedig most már gazdag vagyok. Mibez képest? Otthon volt kocsim. Itt van néhány útszélén talált és magam javította kerékpárom. Ha volna is pénzem kocsira, nem vennék, mert segélyem bánna. A társadalmi biztosító nem venné jó néven, ha gépkocsitulajdonos „nincstelent” kellene segítenie.

Mindenem megvan, mondanám, ha volna valakim.

Katherina például.

Persze, hogy ami késik, nem múlik. Ha egy kicsit rámenős lennék, megszerezhetném, mondom magamban, miközben Katherina ablakai alól a kerékpárútra kanyarodom.

A jóindulatát — talán — tamáskodik másik énem. A sajnálatát?

Nem, nem kell a szánalma. Voltam már olyan nővel, aki mesterien kigyózó testével menyekbe vitt, s rögtön vissza is hozott a rideg valóságba, amikor nagylelkűen szólt: Ez a tied volt! És olyan várakozóan nézett reám, mint aki valamely díszvacsorán éhesen maradt a főfogás után. Értetlenül álltam ilyenkor, mibez kezdek. Magamra figyeltem. Idővel aztán rájöttem, hogy nagyobb élvezet adni, mint kapni. A szerelemmel sincs ez másként. Csakhogy közben mintha veszítenék férfiasságomból, amely azt diktálja, hogy uralkodjam, ha kíméletesen is, de erőszakoljak, mutassam lehangolón férfiasságnak magam. Minden nő azt akarja, hogy ne várjon hiába. A kiszolgálás gyakorlata elnövesíti az embert. Mármint a férfit. Ennek csak akkor van értelme, ha nő — nőt akar.

Hmm....

Ha valóban leszbikus hajlamú Katherina, akkor nem árt, ha kissé nőiesedem. Nem nagy dolog, de igazán élvezetes a társunkra figyelmet gyakorolni. Nekem legalábbis úgy tűnt, hogyha akarom, és sikerül is örömet okoznom, ez hoz igazán nagyszerű kielégülést, mert adni szeretek, s guberált dolgaimon kívül nem is adhatok mást, csak szeretmet.

Vagy szeretetet? Esetleg mind a kettőt? Amennyiben elválasztható.

Elválasztható? Definiálható? Értelmezhető?

Ez a levezetés is alapvető kételyeket támaszt bennem, mert ki tudja, mi a szerelem. Én még nem tudom.

Miért testi? Miért lelki? Miért — együtt — mindkettő.

Van gondom elég.

Távolodnom kell, Katherina közelsége — a tesztoszteron agyamra megy — megzavarja gondolataimat. Kivetkőztet emberi mivoltomból, állatiasságra készítet. És akaratpróbára, amelynek szép példájára csak most, idős koromban jutott idóm emlékezni.

A fiúgimnázium III. C osztályában Cseke Bandi a középső padsor közepén ült. A tanárok főként a padsorok végén ülőket tartották szemmel, ott ültek az érettebbek, az elkanászodottak, a megment agyúak, akik unalmukban kimásztak az első emeleti osztályterem nyáron nyitott ablakán, leereszkedtek a villámhárítón, a fal tövében elszívtak egy csikket, és órá végére óvatosan visszamásztak az osztályba. Cseke Bandi ihyet nem tebetett, ezért időnként elővette tekintélyes farkát és addig babusgatta, amíg a tenyerébe élvezett. A gyógyszerész fia volt az osztály legjobb tanulója, ő is megtette ezt egyszer, de amint kicsengettek az óráról és a tanár mögött becsukódott az ajtó, figyelmet kért és kijelentette, hogy ez marhaság, az embernek uralkodnia kell ösztönein. És ez valóban nagyszerű feladat volt, mert pubertás korában állatián szenvednek a fiatalemberek, amikor megmagyarázhatatlanul liktető acélkemény daganattuktól összefutnak szemük előtt a kötelező olvasmányszöveg sorai, összekuszálódnak az algebrai levezetések, lehetetlen a magolás, elpattan minden logikai összefüggés.

Agyamra megy a geci, sóhajtottá Cseke Bandi, és az osztály együttérző sajnálattal nyugtázta, hogy az ihyesmi bárkivel megtörténhet, na és nem is egyszer...

Mennyivel könnyebb most, amikor végre nálam is eljött a kapuzárás ideje. Gondolatban minden malacságot megtennék Katherinával, de a valóságban csak vágyakozom, kéjes képzelődésemet takaréklángra fogom, öszvértürelemmel közelíthetek hozzá. Csak annyira hajt az állatiás vágy, amennyire én akarom. Akár a központi fűtés, ez is szabályozható.

A szobában, ahol alszom, lezártam a fűtést, hogy nyugodtabb legyen az álmom, mert a kényelmes melegben még a tököm is izzad, és amikor, úgy három óra tájban, felébrezt a vizelési kényszer, és izzadtan végigcaplátok a fürdő felé vezető öt méteres úton, megfázom, prüszkölök, és tétozáva találgatom, hogy milyen eredetű vírusok hatalmaskodnak zsugorodó testemben. Azt hiszem, a testhezálló sertésvírus környékező.

De azért, amikor Katherinára gondolok, pillanatra belém nyilallik, hogy bizonyára onnan bennem ez a meggondolt nyugodtság, mert hogy már amúgy is képtelen volnék az aktusra.

Dehogyan mondok le önként férfiaságról, hiszen nyilvánvaló, csak ámitom magam, hogy akkor érem el majd a tiszta szerelmet, ha már nem zavar a testiség ellenállhatatlan kényszere. Valójában éppen arra vágyom, hogy zavarjon. Olykor ijedten tapasztalom, hogy a legszebb nők társaságában sem érzek semmiféle merevedési kényszert.

Elkopott a női szépséget érzékelő képességem? Akár a kívénbedt hőmérőkön, kívált ezeken az új digitálisakon, amikor meghibásodnak, éppen úgy összevissza ugrabugrálnak bennem a jelzések, s amit mutatnak, az egyenlő a semmivel.

*Kinek jó ez?
Semmi kedvem elválasztani a szerelmet a testiségtől. Éppen azt szeretném, ha a kettőt egyszerre kaphatnám.
Mi a fene?
A gyönyör legfelsőbb fokának elérésére vágyom. Megdönténém a gyönyör világrekordját...
Ha megérem, száz éves koromban is megpróbálom nőre mászni?
Mit beszélek?
Idóm lejárt. Esetleg versenyen kívül erőlködhetem, a kitartó sportolás ígézetében...*

*Körbejártam néhányszor az épületet. Katherina napközben az egyetemen csücsül, diplomadolgozatát bütyköli. Fogalma sincs arról, hogy gondolataim kerülgetik, ő a forró kása, én pedig a kivénbedt öreg macska.
Az emlékezés kéjes tócsái között nesztelenül téblábolva, a vele képzelt jókkal, öregesen szórakoztatom magam.*

Demeter Attila

XXI. századi négysorosak

Változások

A majom szabadon döntött,
Amikor leszállt a fáról.
Ma már az apró betűs részek
Döntenek életről, halálról.

Tükör

Tegnap a tükörbe néztem.
Nem értettem, hogy miért nem
Látok egy fiatal arcot,
Aki már megnyert egy harcot.

Felzárkózás

Ugye jó körzetben laktok?
Táskádban i-pod és laptop,
S amíg a processzor kattog,
Semmiről le nem maradtok.

